

[Petra Petersen.]

det — at det er at gøre mødrehjælpsinstitutionerne en bjørnetjeneste at bibringe befolkningen det indtryk, at de kan og skal løse alle problemer omkring svangerskab og fødsel. Det kan mødrehjælpsinstitutionerne ikke, således som forholdene er i øjeblikket. Det ser vi af de tilstande, vi har, og de vil heller ikke kunne efter gennemførelsen af det, der her er foreslået. Jeg er tværtimod bange for, at der i fremtiden vil blive lagt yderligere uløselige opgaver over på mødrehjælpsinstitutionerne, hvis lovgivningen ikke gennemfører den første beskyttelse for kvinden som moder.

De opgaver, man i øjeblikket pålægger mødrehjælpsinstitutionerne, er de ikke i stand til at løse, hvis vi ikke sideløbende med de mange beføjelser, vi giver dem, også giver dem mulighed for at dæmme op for de mange svangerskabsafbrydelser, der finder sted, og muligheden for virkelig at hjælpe de mange kvinder landet over, som henvender sig til dem.

Jeg ved vel, at der kan findes mange grunde til, at en kvinde ønsker sit svangerskab afbrudt. Vi kender alle problemerne. Det kan være mandens arbejdsløshed eller måske hendes egen; det kan være dårlige boligforhold eller slet ingen bolig; det kan være dårlige forhold i ægteskabet, og endvidere er der de ugifte kvinder. Der er tusinder af problemer, der tårner sig op, og vi kan ikke løse dem, i alle tilfælde ikke på en gang, men de mest nærliggende foranstaltninger, moderskabsydelse og svangerskabsydelse, er opgaver, vi bør løse i forbindelse med de to lovforslag, der i dag er til anden behandling. Det er naturligt, at udearbejdende kvinder ikke forstår, hvorfor nogle kan få dagpenge og svangerskabshvile og andre overhovedet intet kan få. Der er masser af udearbejdende kvinder — alle dem, der arbejder ved husgerning, i restaurationsfaget o. s. v. — som overhovedet ikke har nogen beskyttelse i forbindelse med svangerskab, og der findes fag, f. eks. det, jeg selv tilhører, handels- og kontormedhjælperfaget, som kun har delvis beskyttelse. Skal svangerskabsloven overholdes, skal svangerskabsafbrydelsernes tal nedsættes, og skal mødrehjælpsinstitutionerne stadig have den betydning, der er tillagt dem, må retten til svangerskabshvile

sikres alle udearbejdende kvinder og konstant ydelse ved fødsel gennemføres.

Jeg sagde for et øjeblik siden under behandlingen af lovforslaget om ændringer i svangerskabsloven, at mit parti vil forbeholde sig ret til ved tredje behandling at stille ændringsforslag til lovforslaget. Jeg vil gerne fastslå, at vi ligeledes forbeholder os ret til ved tredje behandling af det foreliggende lovforslag at stille ændringsforslag.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker det ærede folketingsudvalg for dets dybtgående behandling af lovforslaget om ændringer i loven om mødrehjælpsinstitutioner og for dets tilslutning til de ændringsforslag, jeg har stillet. Jeg må beklage, at det ikke er lykkedes at samle enstemmighed om lovforslagets affattelse. De af mindretallet stillede ændringsforslag indebærer efter min opfattelse en betydelig forringelse af lovforslaget. Ikke blot ønsker mindretallet at afskære mødrehjælpsinstitutionerne fra direkte medvirken ved afgørelsen af spørgsmål om svangerskabsafbrydelse; man vil også udelukke mødrehjælpsinstitutionerne fra at afgive indstilling om svangerskabsafbrydelse. Dette sidste betyder i realiteten en begrænsning i forhold til nu af mødrehjælps muligheder for at yde bistand til de ulykkeligt stillede kvinder, der nærer ønske om svangerskabsafbrydelse. Dette vil muligvis medføre, at disse kvinder overhovedet i mindre omfang vil søge bistand gennem mødrehjælpen.

Lige så lidt som regeringen har kunnet tiltræde mindretallets ændringsforslag til lovforslaget om foranstaltninger i anledning af svangerskab, kan den acceptere mindretallets ændringsforslag til lovforslaget vedrørende mødrehjælpen.

Udvalgets ordfører, det ærede medlem fru Nina Andersen, spurgte mig, om det er nødvendigt, at der i loven indsættes en bestemmelse, hvorefter mødrehjælpen kan yde tilskud til ophold under fødslen, hvor denne må foregå udenfor hjemmet. Jeg kan hertil sige, at jeg kan være enig med udvalget og dets ærede ordfører i, at en sådan bestemmelse ikke er nødvendig, idet der allerede i den gældende lovs § 1, stk. 4, som også det ærede medlem nævnte, findes hjemmel til i ganske særlige tilfælde at yde en direkte økonomisk støtte til imødegåelse